

Glasilo „Slovenskega čebelarkega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: 45. potovalni zbor nemških, avstrijskih in ogerskih čebelarjev v Celovcu. — Fr. Rojina: Avstrijska čebelarska šola na Dunaju. — S čim se čebelarija človeku tolikanj prikupi? (Konec). — Raznoterosti. — Listnica uredništva. — Inserati.

45. potovalni zbor

nemških, avstrijskih in ogerskih čebelarjev in čebelarska razstava na strelišču in streliščnem vrtu v Celovcu od 12. do 17. avgusta 1900

pod pokroviteljstvom Nj. c. in kr. Visokosti gospoda nadvojvoda

Frančiška Ferdinanda Este

in častnim predsedstvom gospodov:

Otona viteza pl. Fraydenegg-Monzello, c. kr. deželnega predsednika vojvodine Koroške, Nj. ekselence grofa Zeno Goess-a, deželnega glavarja vojvodine Koroške in Ant. Tscharre, predsednika c. kr. kmetijske družbe na Koroškem.

Program:

Nedelja, 12. avgusta, dopoldne: Sprejem slavnostnih gostov na južnem kolo-dvoru. — Ob 11. uri slavnostna otvoritev razstave. — Ob 1/2 12. uri posvetovanje razsojevalne komisije. — Ob 3. uri popoldne ogledovanje zanimivosti mesta Celovca. — Ob 8. uri zvečer pozdrav gostov v restavraciji pri „Zvonu“.

Ponedeljek, 13. avgusta: ob 8. uri zjutraj prične razsojevalna komisija svoj posel; obisk razstave. — Ob 1. uri opoldne obed po jedilnem listu v restavracijah „Zvon“ in „Sandwirt“. — Ob 2. uri popoldne izleti v bližino mesta. — Ob 5. uri zvečer sklepčna seja razsojevalne komisije. — Ob 8. uri zvečer oficijelni pozdrav in petje celovškega pevskega zbora s koncertom v koncertni dvorani.

Torek, 14. avgusta: ob 8. uri se prično predavanja v dvorani deželne hiše. — Ob 1. uri opoldne slavnostni banket v koncertnih dvoranah in naznanilo razsojevalne komisije o uspehih razstavljalcev. — Ob 3. uri popoldne izlet k Vrbskemu jezeru.

Sreda, 15. avgusta: ob 8. uri dopoldne nadaljevanje in potem zaključek predavanj v dvorani deželne hiše. — Opoldne skupno kosilo po jedilnem listu v koncertnih dvoranah in koncert. — Ob 2. uri izlet na „Kreuzbergel“, kjer bo ob 6. uri zvečer promenadni koncert.

Četrtek, 16. in **petek**, 18. avgusta: večji izleti v daljnješo okolico z dobrimi vodniki in sicer: na Ostrovico, v Breže, na Magdalensko goro, Marija na Bregu, v Beljak, v toplice pri Beljaku, na Dobrač, k sv. Mohorju v Zilski dolini (lov na divje koze).

Razstava se zaključi v četrtek, dne 16. avgusta ob 7. uri zvečer.

Predsednik

potovalnih zborovanj nemških, avstr. in ogerskih
čebelarjev za Avstrijsko:

Dr. Pavel vitez pl. Beck.

Načelnik

glavnega odbora:

Julij Neuner.

Dostavek uredništva: Iz vsporeda je razvidno, da bo prihodnji teden v Celovcu res prav prijetno. Glavna dneva bodeta vendar le torek in sreda in sicer zavoljo predavanj. V zadnji številki je bilo omenjeno, da bo predaval tudi starosta dr. Dzierzon, poleg njega pa še veliko priznanih čebelarskih avtoritet. Vsaj za one dva dneva naj se skuša mnogo naših čebelarjev odtrgati od doma in videli in slišali bodo toliko o naprednem čebelarstvu, da jim ne bo žal za pot v Celovec in nekaj goldinarjev stroškov, katere pa jim bodo čebele kmalu povrnile, kajti marsikdo bo gotovo potem bolj pametno in skrbno čebelaril, kot je do sedaj, ko morebiti še ni videl družega čebelnjaka kot sosedovega, ki pa je včasih še bolj zanemarjen kot njegov. — Pojdimo toraj gledat napredno čebelarstvo in poslušat, kaj bodo govorili modri in umni možje.

Avstrijska čebelarska šola na Dunaju.

(Fr. Rojina.)

Predno opišem sedajno čebelarsko šolo, naj na kratko omenim c. kr. čebelarsko šolo, katero je ustanovila leta 1770. slavna cesarica Marija Terezija, in katera je leto po smrti Marije Terezije, toraj leta 1781. zopet prenehala. Prvi učitelj na tej šoli je bil, kot je sploh znano, naš rojak Anton Janša, ki je vstopil že leta 1766. s svojim mlajšim bratom Lovrom (naslednje leto tudi drugi brat Valentin) v dunajsko slikarsko akademijo. Zmota je toraj, če se trdi, da ga je Marija Terezija pozvala iz njegovega doma na Breznici na Gorenjskem za čebelarskega učitelja, temveč se je gospodarski družbi, ki je leta 1769. za-se iskala zvedenega čebelarja, sam ponudil, in ta je pri cesarici izposlovala, da je bil prihodnje leto imenovan

stalnim c. kr. učiteljem čebeloreje z letno plačo 800 gld. Iz raznih krajev so prišli čebelarji poslušat Janša, ki je poučeval najprvo v Augartnu in potem v Meidlingu poleg Dunaja, kjer je imel velik čebelnjak. Zaslovel je v kratkem kot najumnejši čebelar in njegovi dve čebelarski knjigi, (jedna je prišla še le po njegovi smrti na svetlo) sta bili v tistem času najboljše v ti stroki, in še danes se čudijo strokovnjaki Janševi bistroumnosti, kajti pred njim ni poznal nihče tako natančno čebelnega življenja in razvitja. Njegovi nauki imajo še danes trajno vrednost in gotovo bi storil in napisal mnogo važnega za čebelarstvo, ko bi tako kmalu ne umrl. Spravila ga je plućnica, ko je komaj tri leta deloval kot učitelj čebeloreje. Postavili mu bomo tudi v našem listu spomenik ter prilično prijaviili njegov životopis. Njegov naslednik je bil neki Münzberg, pa dasiravno je bil Janšev učenec, vendar ni čebelarska šola več tako slovela in naposled jo je cesar Jožef II. odpravil.

Za jednako šolo se je potem več let potezal slavni baron Ehrenfels, a vlada ga ni podpirala. Že leta 1899. je ustanovil nekako učilnico, pa je v kratkem prenehala in leta 1896. jo je zopet ustanovil in sicer na svoje stroške in jo izdrževal da svoje smrti, leta 1843. Tudi ta blagi mož zasluši spomenika v „Čebelarju“ in kadar priobčimo popis njegovega življenja, bodo naši č. udje sprevideli, koliko se je trudil za povzdigo čebeloreje na Avstrijskem in koliko premoženja je žrtvoval v ta namen.

Povodom petdesetletnice vladanja našega cesarja pa je sklenilo osrednje društvo za čebelarstvo na Avstrijskem na Dunaju ustanoviti zopet čebelarsko šolo. Dobilo je pravico postaviti v Pratru za „rotundo“ društvene čebelnjake in učilnico. Vsa naprava stane okroglo deset tisoč goldinarjev, zato je umevno, da se ni mogla šola otvoriti že leta 1898.

Z raznimi podporami in darili ter s precejšnjim premoženjem čebelarskega društva je bilo vendar letošnjo spomlad vse potrebno dodelano, in 9. junija se je naslednica nekdanje Janševe šole z veliko slovesnostjo izročila svojemu namenu.

Glavni namen te čebelarske šole je, čebelarje, ki že umejo čebelariti, popolniti v njih stroki toliko, da so sposobni biti učitelji čebeloreje. Zato bo odslej vsako leto v času od 15. maja do 20. julija po jeden glavni 14dnevni tečaj za skušene čebelarje razpisan. Za začetnike pa bodo postranski tečaji v času od 15. maja do 30. septembra v raznih popoldneh, zlasti ob času rojenja, prepeljevanja v pašo, trganja in vzimovanja. V vseh tečajih se uči teoretično in praktično. Učilnica je preskrbljena z bogatimi pripomočki za teoretično poučevanje, a prekrasni štirji čebelnjaki, z okroglo 80 obljudenimi panji najrazličnejših sestav in z vso potrebno čebelarsko opravo pa več kot zadostujejo za razne praktične vaje.

Letos je bil prvi tak glavni tečaj od 10. do 24. junija. Udeležencev nas je bilo 12 iz raznih dežel. Poučevali so: Alfonsus, učitelj čebeloreje, ki je spisal čebelarsko knjigo, katera je bila odlikavana z državnim darilom v zlatu ter z zlato in srebrno svetinjo; potem predsednik osrednjega čeb. društva Oswald Muck; dr. Pavel Beck, vitez pl. Mannagetta; nadalje dr. Werner, univerzitetni profesor in Winkler, učitelj čebeloreje. Terije

učili smo se v šolski sobi skupno, praktična dela pa smo opravljali v skupinah po štiri. Učili pa smo se to-le:

I. Teorija:

1. Korist čebelarstva v raznem oziru; glavni pogoji racijonalnega čebelarstva; sredstva za razširjanje in povzdigo čebelarstva.

2. Spoznavanje notranjih in vnanjih organov ter njih namen in delovanje a) matice b) čebele c) trota.

3. Razmere med a) delavkami in matico, b) delavkami in troti, c) matico in troti; oplojenje, parthenogenesis.

4. Čebelni čuti, njih sporazumljenje in glas; odpadki z ozirom na bolezni.

5. Čebelna plemena: nemško, spodnjeavstrijsko, kranjsko, banatsko, laško, cipriško in egiptsko; nekaj sorodnikov čebel.

6. Križanje raznih plemen v zboljšanje plemena.

7. Delovanje a) matice: njeno življenje, zaleganje jajčkov, dobre in slabe matice, znamenja teh; b) delavke: razdeljenje dela, mladice kot oskrbovateljice zalege; vodonoske, nabirateljice medu, cvetnega prahu in smole; čiščenje panja, straža i. dr. c) trotov: nekdanji napačni nazori o njih; njih pravi pomen, trotja vojska.

8. Satovje: vosek v fizikalnem in kemičnem oziru; razne celice. Kako izločajo čebele vosek, kdaj in iz česa? Pospeševanje izdelovanja satja; s čem se to ovira? Propolis; kako stavijo čebele satovje; ponarejanje voska.

9. Čebelna hrana: a) med; fizikalne in kemične lastnosti, vrste medu, cvetni in smrekov med; shranjenje medu; kako kandira, kdaj se skisa; kako čebele nektar spreminjajo v med; ponarejanje medu; cukar kot nadomestilo medu za pitanje čebel; b) cvetni prah; lastnosti, nabiranje in poraba; nadomestila; c) voda; prinašanje; napajanje v panju in zunaj; d) hranilni sok, različna priprava tega za razne vrste ličink ter za vse tri spole; e) pitanje; v sili in špekulativno.

10. Različno iz čebelnega življenja: a) prašenje, straža, zgrešitev panju; b) pridnost čebel; napredek in pojevanje pridnosti; c) občutek barv; krajevni spomin; d) razvijanje čebel do rojenja; e) roji; čas rojenja, roj, znamenja roja; vrste rojev, lovenje teh; kateri roji naj bodo za pleme? Opravljanje rojev; pospeševanje in zadrževanje rojenja; kako deliti roje, ki so skupaj sedli? Kako ravnati z izrojenci? f) Snažnost čebel; g) kdaj premene čebele matice same (preležajo)? Dve matici v panju; h) čebele umore lastno matico, kdaj? i) Ropanje; vzrok, zabranjenje, pripomočki.

11. Čebelne bolezni; a) gnjiloba, kako nastane, zabranitev in pomoč; b) griža; c) prehlad; d) pomanjkanje zraka, žeja.

12. Čebelni sovražniki: čebelna uš (krepelj), veščice, ose, čeb. volk in sršen, mravlje, smrtoglavec, travniška zlatica, miš in rovka, žabe in drugi; razni ptiči in — človek.

(Dalje prihodnjik.)

S čim se čebelarija človeku tolikanj prikupi?

(Konec)

Nastala je jesen. Sivi oblaki pokrivajo nebo. Pusto jesensko vreme in nevihta razsajata in uganjata svoje burke s suhim odpadlim listjem. Žalost in zdihovanje napolni človeško srce, ki vse to občuti. Najbolj natančno pa moremo vedno izpremembo vremena pri čebelah opazovati; kajti njih delavnost odvisna je le od vremena. Če se toplota vedno bolj k ničli bliža, toliko bolj se stiskajo čebele v svojem stanovanju skupaj, in sicer tako dolgo, da, ko snežena odeja vso zemljo pokrije, kot grozd viseča gruča stisnjene okrog kraljice mirno počivajo.

Kakor pa v zemlji ni vse življenje umrlo, tako tudi čebele po zimi le spé, česar se tanko čebelarjevo uho na rahlem lahko prepriča in spozna. Ko pa se približa pomlad s toplimi solničnimi žarki, takrat se tudi naše čebele oživé. Hitro si oči omanejo ter so precej pripravljene in izleté na leševje in jelše, da si cvetnega prahu naberejo. A njih delo zamorejo še le potem povsem pričeti, ko se pomlad že v vsej njeni krasoti prikaže, kar nam kukavica s svojim veselim kukanjem naznanja. Kakošuo življenje in pridnost nastane pri čebelnjaku!

Kako veselo letajo pridne živalice iz panju in zopet nazaj, in kako veselo šumenje doni pri tem čebelarju na uho; bolj prijetno se mu dozdeva, kakor bi poslušal kakšno godbo ali petje. Da, čez vse lep je jasen in topel pomladanski dan, ko je vsa narava v največje krasoti. Kaj pa hočemo še lepšega? Drevje in cvetice vse je v cvetju, ptički in žužki nas kratkočasijo s svojim petjem in vriščanjem. Vse to človeško srce tako privzdigne in razveseli, da človek rad ali nerad zakliče: Da, čudežno lepa je božja zemlja ter vredna, da je človek na nji zadovoljen, zatoraj se hočem do smrti veseliti z lepo naravo!

Ako pa lepemu pomladnemu dnevu vse pustimo in mu petje ptičev in vriščanje žuželk odvzamemo, bil bi sicer še lep dan, toda brez petja bil bi bolj dolgočasen in ne navduševal bi nas toliko. Pri vsem tolikšnem krasu bi nam nekaj manjkalo, česar bi morebiti ne pogrešali precej.

Kolikor večja toplota nastaja, toliko večja je tudi čebelina pridnost in še le, ko kosa po travnikih in polju zapoje, odneha nekoliko njena pridnost, dokler zopet ajda ne odpre svojega lepega cvetja, in ko se sv. Mihael približa, opusté pašo, ker nimajo nikjer več brati. Pripravljajo se zopet za zimo, da si od dolgega dela zopet odpočijejo.

II. Na čebelarijo nas navezujejo tudi čebelni izdelki. Kaj nam pa daje? Dobro je vsakemu znano, da nam čebele dajo med in vosek. Z njenim rilčkom in sesalnimi pripravami sésa iz cvetic sladčico, jo v želodcu prebavi v med, katerega potem v celice shranjuje. Iz satovja dobivamo vosek. Med in vosek sta v zadnjih 20 letih na cení precej padla, vendar imata še svojo posebno veljavo in pomen. Sladkor je sicer podrinil med, in parafin ter stearin sta hotela uničiti vosek, a vendar ostane med še zmirom med, vosek pa vosek. Komu ne bo znano, da je med v večih boleznih dobro zdravilo in

cenjena jed. Zaradi tega beremo že v starih knjigah in zapiskih o medu; že v starodavnem času bere se o njem. Že psalmist je rekel: „Tvoja beseda je slajša od medu“; in znana uganjka Samsona se glasi: „Kaj je slajšega nego med, in močnejšega nego lev.“ Kako so med že za časa očakov čislali, razvidimo iz tega, da je očak Jakob ukazal svojim sinom, naj tistemu možu v Egiptu nesejo daril in sicer najboljših sadežev, h katerim so poleg balzama tudi med prištevali. Še dandanes se ne more med z nobenim surogatom nadomestiti. V marsikateri hiši je najbolj cenjena jed, ki ozdravlja več prsnih in vratnih bolezni. Da pa do voska pridemo, naj le kratko opomnim, da so voščene sveče lepše mimo drugih ter da menda tudi lepše goré. Tudi vosek se ne more z nobeno rečjo nadomesti, kajti čisti vosek se rabi za marsikatero napravo. Gledé sladkega medu in cenjenega voska, za kar se imamo le čebelam zahvaliti, mora biti, in je nagon do čebeloreje vedno večji, še posebno če pomislimo, koliko čebeloreja vsemu kmetijstvu in vrtnarstvu koristi.

III. Zdajci pridem do zadnje točke, namreč do tega, kako se nam veselje do čebel vekša vsled posebnih čebelnih lastnosti in delovanj. Prva lastnost pri tem se nam pokaže v posebnem veselju do pikanja. Ona vsacemu, kdor jo, kakor si bodi, zadržuje ali nasprotuje ali pot zapira, dá čutiti njeno željo; še celo nežnemu ženskemu spolu ne prizanesse. Zaradi tega je na slabem glasu. Vojaki, čegar prsi so okrašene z zasluženimi svetinjami, in ki so v vojski srčno gledali smrti v oko, stresejo se, če zaslišijo brenčanje čebel, in zbeže, predno jim kaka nevarnost preti. Kdor se hoče s čebelarijo okvarjati, mora biti hladne krvi. V resnici bilo bi po svetu mnogo več čebelarjev, ko bi čebele žela ne imele, pa ravno zaradi tega, bi čebelarija ne imela tolikšne privabljalnosti, kot jo sploh ima; kajti ravno to kar si človek s trudom v nevarnosti pridobi, to ima veliko večjo veljavo. Če se komu bolj hladno, in ne da bi se dotični potrudil, kaj poda, o tem je kmalo slišati: „Kakor dobljeno, tako zgubljeno.“

Če hočemo umno čebelariti, tako zahteva čebelarstvo veliko pomisleka, veliko dela, da včasih celo precejšnje natezovanje moči. Drugače je bilo popred, ko se je še na čuden in drzen način čebelarilo. Dandanes pa, ko se že bolj pametno, previdno in umno čebelari, ni vsak kos tej stroki; sicer imamo že spise o tem in onem, pa to še ni zadosti. Marsikdo bo, ko bo prečital članek o matični prelegi, o vlovenju roja, o uredbi satov, rekel, to je tako lahko, kot kozarec vode izprazniti. Toda poskušat naj gre, in prepričal se bo v potu svojega obraza, da je ista lahnost težka. Posebno je to težavno začetnikom, ki nimajo o čebelariji še dovolj vede. Včasih pa morajo tudi pravi čebelarji malo počakati, da čebele v boljšo voljo pridejo.

Akoravno ima človeštvo čebelo že več kot 3000 let v svojej posesti, vendar si je še do današnjega dne nekaj svojine pridržala. Človek je sicer njeni gospodar, pa le toliko da pripada človeku, dela pa svoje, in človek ji ne more nič ukazovati. Konj, govedo itd., je popolnoma človekovi volji vdan, a čebela ne. Čebela izleti ali pa doma ostane, kakor je nje volja. Ona prinaša cvetni prah in nabira med, le če je njena volja. Roji le, če je njej

po godi, ne da bi se na človekovo voljo ozirala. Kakor pri tem, toliko manj si pa pusti ukazovati, kje in po katerih cveticah bo med brala, temveč se ravna prav po svoji volji. Nji ni vsako stanovanje, ki ga jej človek odloči všeč; ako jej ni, napravi se in odleti. Tudi pri pridjanju nove matice, umetnega satovja in pri nakladanju medenih škatelj mora se čebelar tako ravnati, da je njej všeč, drugače istega ne sprejme. Človek jej je sicer gospodar, pa le toliko, kolikor je za njo. V marsičem se popolno po svojem načelu ravna. Marsikaj se je že poskusilo, a ničesar še doseglo, posebno gledé oplemenjenja in drugih takih reči. Vrhu tega pa čebela vendar nêkega varstva in nadzorovanja potrebuje od čebelarjeve strani, kajti drugače ne donaša nikakoršne koristi. Tudi to daje človeku povod, da se ne more od nje ločiti. Zadosti izgledov imamo, da se čebelar, ki je mlad začel čebelariti, še v poznej sivej starosti ne more ločiti od ljube čebelice. Starost ga sicer ovira čebelna dela opravljati, a ljubezni do čebeloreje pa ne more zatreti. Preveč je bil navezan na čebelo, zato tudi do smrti ostane njeni zvesti častilec.

Čebelar.

Raznoterosti.

Radikalno! „Rôpov oče“ so star in skušen gorenjski čebelar, vsaj čebelarijo že 45 let, s čemer se prav radi pobahajo. Imeli so pa vhajača trekača, katerega z vsemi skušnjami niso mogli obdržati v panju, vedno in vedno jim je vhaljal. Djali so ga v satovje, potem v prazen panj, potem ga hladili v kleti, sploh mu stregli na vse mogoče načine, a ves trud je bil zamanj, na vsezgodaj zjutraj je zopet ušel ter se vsedel na smrekico pred čebelnjakom. „Čakaj „kanalja“ — so dejali, ko so ga že šestič ogrebli — ali te bom ohladil ali ne!“ Vzemo panj pod pazduho, ga neso k „Tončevemu“ studentu ter ga polože v mali tolmun in stopijo nanj, da je bil v kratkem poln vode. Ko se jim je zdelo, da se je uhajač že do dobrega ohladil, hočejo vzeti panj zopet iz vode, pa ker bil poln vode, se odpre končnica in roj je šel z vodo vred v tolmun in odtod naprej proti Savi. „Na! zdaj pa ne boš več uhajal, kanalja!“ so djali ter zadovoljni nesli prazen panj zopet domov.

Kako nastanejo trotovci? Ko preteče čas rojenja se skoraj vsakemu čebelarju pripeti, da ima več brezmatičnih panjev, kajti mlade matice se pri prašenju dostikrat pogubijo, jedno pojé kak ptič, druga pade s trotom vred v kako vodo kjer se potopi, tretja pride morebiti ravno nazaj ko kak roj iz panja izleti, kateremu se pridruži in je toraj za svoj panj zgubljena — in zopet četrta matica ne pride v pravi panj nazaj ter jo umorijo čebele. — Panj, kateri je zgubil matico, je skoraj redno že v 14 dnevih trotovec — to je, da začne nekaj čebel trotovo zalego zastavljati. — Panj, kateri po dnevi ob matico pride, se lahko že zvečer tistega dné pozna; čebele so nemirne, iščejo matico po končnicah, odletijo, pa se hitro vrnejo. — Drugače je panj z matico-delavko težko spoznati, ker dela ravno tako pridno kakor drugi popolnoma redni panji, nosi obnožje in leta sploh kakor vsak zdravi panj. Pravemu čebelarju pa se nenavadna srdoovitost čebel v takem panju

hitro sumljiva zdi. — Znotraj se tak panj lahko spozna, ker je zalega višje zakrita, kakor prava in večkrat je v jedni celici po dva ali tri jajčka videti. — Takim panjem se ne more pomagati, matice ne vzamejo ter vsako pri-stavljeno brez usmiljenja umore. Ako se jim pa da prava zalega, potem sicer izležejo matico, pokoljejo jo pa čebele kakor hitro iz celice zleze. Tej bolezni podvrženi panj — ako se sme tako reči — je tedaj zgubljen ter je najboljše, čebele s panjem vred od čebelnjaka odnesti, satove izrezati in čebele odtrresti, kajti pomagati mu ni. Čebele se pri tem napijo medu in se sprosijo v kak drug panj. Navadno pa se trotovca navezne na drug panj ter se napravijo „pustote“, ki so rade najtežje.

Prisad in oteklina. Vzame se stara kosa ali srp, dene se v ogenj, da se razbeli in rudeč postane. Zdaj ogrni s prteno cunjo bolni ud, (kjer je bo-lezen in otok) spodaj drži razbeljeno koso ali srp, deni na razbeljeno železo medu, da se prav dobro kadi ter da se boleči ud in cunjja dobro pokadi. Potem ovij bolečino s cunjo, obveži, in dobro bo. Bolečina kmalo neha, oteklina pa tudi večjidel že v 24 urah izgine. Opomniti je treba še tole: Če je bolezen (rana) na kakem prstu in je roka vsled bolečine že do ko-molca otekla, tedaj ni dovolj, da se samo prst pokadi in ovije, ampak tudi druga roka do komolca, kakor daleč je otekla.

Listnica uredništva.

Gosp. F. T. na S.: Mislimo, da bo tako najboljše, samo lahko bi več cenili in tudi dobili. Upamo, da se nas še kaj spomnite. — Gosp. J. P. v S.: Uporabi naj sredstvo, katero se priporoča na strani 32. letošnjega »Čebelarja«. — Gosp. I. L. v P. pri L.: Naroči se pri gošp. Puciharju. — Gosp. J. V. v N. — U. pri K.: Postregel Vam bo lahko gosp. Ambrožič. Od postaje je četrť ure. — Gosp. H. L. v G.: Za klišeeje zahteva 142 mark, toraj moramo z anatomijo počakati, oziroma se moramo zadovoljiti samo z najvažnejšimi podobami. S katerimi? Prosim naznanite in potem bomo zopet poskusili omečati založnika. — Gosp. A. Ž. v Il. B.: Seveda, ampak še le v torek, ko s3 prično predavanja. — Na svidenje v Celovcu!

Janko Vodopivec, nadučitelj v Kamnji, pošta Črniče (Goriško), prodal 100 kg svetličnega spomladanskega medu; cena po dogovoru.

Opomin.

Vse one p. n. ude, ki so zaostali z udnino, prosimo nujno, naj pošljejo dotične male zneske društvenemu blagajniku gosp. A. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, da bomo mogli poravnati tiskarske stroške.

Odbor.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku »Slov. čebelarja« Frančišku Rojini, nadučitelju v Smartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«. Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.